

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **T. A. M.**, zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2019, č. j. MV-56846-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2020, č. j. 11 A 102/2019 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce, jenž je nezletilým dítětem narozeným dne 8. 10. 2018, podal prostřednictvím svých zákonných zástupců dne 10. 12. 2018 žádost o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 88 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 20. 3. 2019 Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) usnesením č. j. OAM-17439-10/TP-2018 řízení o žádosti zastavilo podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nebyl oprávněn k podání žádosti. Žádost totiž podal 63. den ode dne narození, tedy o tři dny později než stanoví § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobcem uváděný důvod pozdního podání žádosti

(skutečnost, že poslední den lhůty vycházel na pátek, který není úředním dnem a nebylo tak možné žádost podat) správní orgán I. stupně neshledal důvodem na vůli cizince nezávislým, při jehož neprodleném doložení by lhůta byla považována za prodlouženou. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že žádost lze podat i jiným způsobem než osobně a páteční úřední hodiny jsou již řadu let neměnné a dostupné na webových stránkách správního orgánu I. stupně. Žalobce nadto důvody nedoložil neprodleně, ale až dne 7. 3. 2019, tedy bezmála tři měsíce od podání žádosti.

[2] Správní orgán I. stupně nadto uvedl, že není povinen posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců, pokud vydává pouze procesní rozhodnutí o zastavení řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017 - 57). Proto pouze obecně konstatoval, že šedesátidenní lhůta již dostatečně zohledňuje požadavky kladené na rozhodnutí Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a zastavení řízení pro její nedodržení nemůže být s Úmluvou v rozporu.

[3] Žalovaná odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně napadeným rozhodnutím zamítla a usnesení potvrdila.

[4] Proti rozhodnutí o odvolání se žalobce bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Z obou správních rozhodnutí je dle městského soudu patrné, že se správní orgány velmi podrobně zabývaly posouzením důvodu opožděného podání žádosti z hlediska toho, zda je na něj možné nahlížet jako na důvod na vůli cizince nezávislý. Ani městský soud nepovažuje žalobcem uvedené skutečnosti za objektivní důvod, který by mohl rodičům žalobce zabránit v podání žádosti. Zákonní zástupci nesplnili ani povinnost stanovenou v § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců tyto důvody neprodleně oznámit.

[5] Postup správních orgánů nelze považovat za formalistický, neboť postupovaly zcela v souladu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců. Zákon sám počítá se situací, že zákonní zástupci žádost podají až po uplynutí lhůty, a umožňuje jim, aby své pochybení odůvodnili. Ne každý důvod, pro který žádost podají opožděně, ale může být důvodem, na základě kterého vzniká správnímu orgánu povinnost ve věci rozhodnout meritorně – je jím jen ten, který je na vůli cizince nezávislý. Pokud tedy správní orgán uvedený důvod posoudil a neshledal, že by se jednalo o důvod na vůli cizince nezávislý, nelze v následném zastavení řízení spatřovat žalobcem namítaný formalismus. Ani dle soudu nelze skutečnost, že zákonní zástupci ponechali podání žádosti na poslední den lhůty, kdy nebyly úřední hodiny, považovat za tak závažný důvod, pro který by měl žalovaný rezignovat na zachování zákonné lhůty a žádost projednat. Pokud by tak učinil v tomto případě, musel by pak bez ohledu na stanovenou lhůtu vyhovět vždy, pokud by taková situace nastala, což je dle soudu zcela nepřípustné.

[6] K žalobcově námitce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela postrádá hodnocení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života, městský soud uvedl, že správnímu orgánu nevznikl prostor pro toto posouzení, neboť byly naplněny

důvody pro zastavení řízení a správní orgán nebyl o žádosti povinen meritorně rozhodnout. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se totiž nevztahuje na procesní rozhodování o zastavení řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28). Je všeobecně známou skutečností, že nezletilé dítě musí vyrůstat s rodiči. Pokud by městský soud přistoupil na úvahu žalobce o povinnosti správních orgánů zabývat se dopadem procesního rozhodnutí o zastavení řízení do poměrů žadatele, správní orgán by v případě nezletilého žalobce nemohl z důvodu nepřiměřenosti řízení zastavit nikdy, a to ani tehdy, pokud by nezletilý žalobce nesplnil žádné podmínky pro podání žádosti. To by ale zcela popíralo smysl zákona.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností. Tvrdí, že zastavení řízení pro opožděné podání žádosti o pouhý jeden pracovní den se všemi jeho zjevnými důsledky (on i jeho rodina jsou nuceni opustit území ČR a o pobytové oprávnění požádat v zemi původu) je zcela nepřiměřené okolnostem případu a odporuje zásadám správního řízení i demokratického právního státu. Zákonná úprava nedává možnost odstranit nepřiměřenou a formalistickou tvrdost zákona a pomíjí zájem dítěte. Zákonodárce výslovně neukotvil možnost řešit veškeré situace a je na orgánech aplikujících právní normy, aby v konkrétních případech za použití základních právních principů dbaly na dosažení spravedlivého rozhodnutí.

[8] Stěžovatelova situace je natolik specifická, že aplikace předmětného zákonného ustanovení nemusí představovat záruku proporcionality rozhodnutí. Proto měly správní orgány zohlednit přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí, přestože nelze aplikovat § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, ze kterého vyplývá, že v případech, kdy zákon neukládá posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, taková povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy.

[9] Správní orgány ani městský soud se nevypořádaly s otázkou nejlepšího zájmu dítěte a nezhodnotily, zda nad tímto zájmem převažuje konkurující veřejný zájem. Nejlepší zájem dítěte je přitom primární hledisko při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí (čl. 3 Úmluvy o právech dítěte). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vyplývá, že je nutné brát zřetel na věk dětí, jejich závislost na rodičích a na situaci v zemi původu. Nejlepší zájem neznamená, že je nutné přijmout všechny děti, kterým by se ve smluvním státě Úmluvy žilo lépe, ale je třeba tomuto zájmu přiznat rozhodující význam. Rozpor s čl. 8 Úmluvy nastane, pokud jsou odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů.

[10] V projednávaném případě šlo o zcela bagatelní porušení povinnosti ze strany rodičů stěžovatele, avšak následky rozhodnutí jsou velmi vážné. Správní orgány přesto neposoudily soulad rozhodnutí s mezinárodními závazky – s čl. 8 Úmluvy a Úmluvou o právech dítěte, se zdůvodněním, že jim to zákon neukládá. V minulosti i Nejvyšší správní soud stanovil povinnost posoudit přiměřenost dopadů usnesení o zastavení řízení do soukromého a rodinného života a rovněž prohlásil žádost o pobytové oprávnění za řádně

podanou, přestože došlo ke krátkému překročení zákonem stanovené lhůty (rozsudek ze dne 31. 8. 2011, č. j. 4 As 13/2011 - 145). Podáním žádosti o tři dny později (z toho pouze jeden den byl pracovní) rodiči, na něž je nezletilý stěžovatel odkázán, nebyl nijak dotčen veřejný zájem. Rozhodnutí je proto nezákonné i ve vztahu k otázce chybějícího posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí vůči jeho důvodům ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány vůbec nezvážily stěžovatelovy vazby na území, nebo je posoudily v rozporu se zákonem a mezinárodními závazky.

[11] Stěžovatel citoval judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56) o přepjatém formalismu; správní orgány a městský soud dle něj rozhodovaly v rozporu s principy vyjádřenými v této judikatuře.

[12] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Stěžovatel zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se ztotožňuje s obsahem napadeného rozsudku městského soudu a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve usnesením ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 Azs 46/2020 - 29, přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[15] Kasační soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[16] Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.*

[17] Dle § 88 odst. 3 téhož zákona *pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě (...) povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o (...) udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.*

[18] Podle § 88 odst. 4 téhož zákona *doba podle odstavce 1 se považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit (...) ministerstvu, pobývá-li na území na povolení k (...) trvalému pobytu.*

[19] Dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*

[20] Stěžovatel přitom nerozporuje, že žádost o udělení povolení k trvalému pobytu podal až 63. den ode dne narození, a tedy 3. den po posledním dnu zákonem stanovené lhůty. Současně nerozporuje, že jím tvrzený důvod, pro který žádost podal opožděně, není důvodem na vůli nezávislým, pro který by se šedesátidenní lhůta považovala za prodlouženou do doby, než by tento důvod pominul. Tvrdí však, že postup správních orgánů v jeho případě byl přepjatě formalistický a také nepřiměřený, a tedy rozporný s § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 8 Úmluvy a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Nejprve kasační soud podotýká, že se bude zabývat i námitkou chybějícího posouzení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců, přestože kasační stížnost je v tomto bodě rozporná – nejprve stěžovatel tvrdí, že si je vědom absence povinnosti aplikovat toto ustanovení, následně však uvádí, že rozhodnutí je nezákonné i ve vztahu k otázce chybějícího posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení.

[21] Není pravdou, že zákon je nepřiměřeně a formalisticky tvrdý a nedává možnost zmírnění řešení v případě specifických situací, jak stěžovatel označuje i svůj případ. Zákon o pobytu cizinců stanoví šedesátidenní lhůtu pro podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu narozeného dítěte zákonným zástupcem, jejíž nedodržení má za následek zastavení řízení. K přiměřenosti šedesátidenní lhůty se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 Azs 73/2016 - 25, v němž uvedl, že lhůta reflektuje případnou dobu strávenou v porodnici, popř. dobu „na zotavení“, jakož i to, že po zákonných zástupcích nelze spravedlivě požadovat, aby jejich první kroky ihned po narození dítěte směřovaly k příslušnému správnímu orgánu.

[22] Zákonodárce však současně předvídal i situace, kdy může dojít k opožděnému podání žádosti, a v zákoně upravil omluvitelné důvody, pro které lze opožděné podání akceptovat. Za omluvitelné důvody označil takové, které jsou na vůli cizince nezávislé a které mu neumožnily žádost v zákonné lhůtě podat. Pokud cizinec neprodleně po podání žádosti za své dítě správnímu orgánu takové důvody oznámí a doloží je, důsledek zmeškání šedesátidenní lhůty, kterým je povinnost správního orgánu zastavit řízení, nenastane. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že již v tomto institutu je obsažen ústavní požadavek proporcionality, neboť umožňuje meritorně projednat i opožděně podanou žádost, avšak toliko v případě osvědčení omluvitelného důvodu. Jak kasační soud ještě odůvodní níže, pokud by se výklad omluvitelných důvodů rozšířil o povinnost správního orgánu zohlednit samotnou skutečnost, že žadatelem je narozené (nezletilé) dítě, což se týká všech žadatelů podle § 88 zákona o pobytu cizinců, pak by zákonem stanovená lhůta ztratila jakékoliv opodstatnění. Správní orgán proto v daném případě postupoval v souladu se zákonným ustanovením. Pokud shledal, že stěžovatelem, resp. jeho zákonnými zástupci tvrzený důvod zmeškání šedesátidenní lhůty není důvodem na vůli nezávislým, nelze jeho postup považovat za přepjatě formalistický či nepřiměřený.

[23] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh*

protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

[24] Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 nemůže státní orgán do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

[25] Podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány. Hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší ESLP i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí (k tomu blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019 - 33, a ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40).

[26] Jak uvedl městský soud a před ním i správní orgány, z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti cizince o pobytové oprávnění nejsou správní orgány s ohledem na to, že neposuzují žádost meritorně, povinny posuzovat možný zásah tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. To se samozřejmě rovněž týká i zastavení řízení o žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu narozeného dítěte podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgán žádost zastaví, neboť cizinec k podání žádosti na území pro zmeškání lhůty již nebyl oprávněn, jako tomu bylo v projednávaném případě (viz rozsudky ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019 - 27, ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 - 41, nebo ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35).

[27] Tento závěr správních orgánů i městského soudu lze přitom vztáhnout nejen na posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, ale rovněž ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení povinnosti opustit území či správního vyhoštění (srov. rozsudek ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35), v rámci nichž jsou správní orgány povinny zohlednit rovněž hledisko nejlepšího zájmu dítěte. S takovým závěrem není v rozporu ani stěžovatelem odkazovaný rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, neboť v daném případě bylo vydáno meritorní rozhodnutí o zrušení platnosti trvalého pobytu, nikoli procesní rozhodnutí o zastavení řízení. S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

[28] Kasační soud si je přirozeně vědom negativních důsledků zastavení řízení bez meritorního projednání žádosti, zejména povinnosti jednoho či obou rodičů vycestovat se stěžovatelem, který je malým dítětem, do země původu a jeho pobytovou situaci řešit na zastupitelském úřadě. Institut lhůty je však přirozenou součástí právního řádu a důsledky jejího zmeškání jsou se lhůtou pevně spjaty a představují její podstatu (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 25/19, ve kterém Ústavní soud posuzoval ústavnost lhůty k podání nečinnostní žaloby). Jak již soud uvedl, lhůtu by její prolomení ze stěžovatelem tvrzeného důvodu (nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života), bez existence překážek na vůli cizince nezávislých, tedy pro jinou než v § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovenou výjimku, učinilo v podstatě obsoletní. Není totiž pravdou, že stěžovatel se nachází ve specifické situaci. Naopak, obdobné negativní následky zmeškání šedesátidenní lhůty bez existence překážek na vůli cizince nezávislých postihnou každého narozeného cizince v podobné situaci. Samotná skutečnost, že se jedná o velmi malé dítě, proto nemůže být onou specifickou okolností, která by mohla ospravedlnit nedodržení lhůty, neboť v opačném případě by se ustanovení upravující tuto lhůtu stalo v důsledku takto extenzivního výkladu zcela zbytečným.

[29] Nejvyšší správní soud se však pozastavuje nad zbytečně složitou konstrukcí aplikovaného zákonného ustanovení. Soud se již v minulosti zabýval smyslem § 88 zákona o pobytu cizinců, kterým je „*nepochybně to, aby byla zákonným zástupcům právě narozeného cizince poskytnuta přiměřená lhůta k učinění potřebných administrativních kroků k legalizaci pobytu jejich dítěte na území České republiky, tj. státu, kde oni sami v době narození legálně pobývají*“ (bod 22 již citovaného rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 Azs 73/2016 - 25). Dodal, že „*za účelem zamezení nežádoucímu jevu, kdy by se na narozené dítě nahlíželo jako na neoprávněně pobývacího cizince, formuluje zákonodárce fikci přechodného pobytu (a pro některé případy fikci trvalého pobytu)*.“ Z důvodové zprávy k zákonu č. 379/2007 Sb., který ustanovení novelizoval, vyplývá, že zákonný zástupce nemá možnost volby, o jaký pobytový titul pro dítě požádá. Onen proces legalizace pobytu pak spočívá pouze v povinnosti zákonného zástupce podat v zákonem stanovené lhůtě žádost o stejné pobytové oprávnění, jehož je držitelem (v tomto případě o udělení povolení k trvalému pobytu), a následném povolení pobytu narozeného dítěte, za předpokladu, že zákonný zástupce je skutečně držitelem požadovaného pobytového oprávnění. Ustanovení § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců totiž odvozuje nárok na udělení povolení pouze od povolení zákonného zástupce narozeného cizince (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 Azs 55/2015 - 46). Jinými slovy, narozené dítě tak jako tak přebírá pobytový status svých rodičů. I v projednávaném případě by byl stěžovateli při včasné podání žádosti zřejmě trvalý pobyt povolen, neboť jeho rodiče mají trvalý pobyt povolen již od roku 2014. Kasační soud proto zákonodárcem zvolený postup vedoucí k legalizaci pobytu narozeného dítěte považuje přinejmenším za nadbytečnou administrativní zátěž.

[30] Přesto lze shrnout, že usnesení o zastavení řízení o žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu je nutno považovat za zákonné, a městský soud tak nepochybil, pokud napadený rozsudek pro nezákonnost nezrušil.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované, která byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu